

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 86.574 van 4 april 2000  
in de zaak A. 83.989/VII-18.263.**

In zake : XXX,  
wonende te BRUSSEL,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 6 mei 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 september 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ch. VAN der HAERT die, loco Advocaat Th. FRANKIN verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van Somalische nationaliteit, komt op 10 juli 1998 België aan en verklaart zich op 14 juli 1998 vluchteling.

1.2. Op 15 september 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 13 april 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 15 september 1998. Deze

beslissing werd haar betekend op 19 april 1999. Dit is de bestreden beslissing.

1.4. De motivering luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 27 oktober 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar Advocaat, Mr. Vijverman An.

Zij verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Rahanwein-clan uit de streek van Baidoa. Haar vader was een vriend van de leider van de Rahanwein-militie, Mr. Mohamed Hassan Shati Guduud. Van 1993 tot 1994 was Baidoa onder controle van de Darod-clan, maar werden betrokkene en haar familie beschermd door een vriend van haar vader die tot de Darod-clan behoort. Vanaf 1994 werd betrokkene bedreigd en geslagen door Darod-clanleden, maar kon ze telkens aan het ergste ontsnappen dankzij de bescherming van bepaalde personen. In mei 1998 was Baidoa onder controle van de Rahanwein-clan, terwijl de Hawiye-militie van krijgsheer Aideed de omstreken van deze stad in handen had. Betrokkenes dorp (Doy Nunaï) nabij Baidoa werd in mei 1998 ingenomen door Aideed's militie. Haar vader werd in de nabijheid van hun huis door onbekende leden van Aideed's militie vermoord. Betrokkene kwam even later thuis en werd door voornoemde militieleden sexueel misbruikt. Haar tante kwam eveneens om bij de inval van Aideed's militie op hun dorp, terwijl haar (enige) broer - een Rahanwein militielid - zwaar gewond raakte. Eind mei/begin juli 1998 verliet betrokkene, samen met haar broer en oom, Somalië, en reisde ze naar Kenya. Ze verbleef gedurende één maand in een hotel in Naïrobi, alvorens op 7 juli 1998 per vliegtuig naar Frankrijk af te reizen. Tenslotte kwam ze per trein op 10 juli 1998 in België toe. Ze vroeg er op 14 juli 1998 asiel aan.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkenes relaas ongeloofwaardig is wegens belangrijke hiaten en tegenstrijdigheden. Zo maakte betrokkene tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 5 augustus 1998) - in tegenstelling tot het verhoor door het Commissariaat-generaal - geen melding van de bedreigingen en mishandelingen van haar clan en familie door leden van de Darod-clan in de periode van 1993 tot 1998; noch van het ombrengen van haar (thuis inwonende) tante bij de aanval in mei 1998 op haar dorp door militieleden van krijgsheer Aideed.

Met betrekking tot voornoemde aanval in mei 1998 verklaarde betrokkene verder ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (cfr. vragen 32 en 42

verhoorverslag) dat haar broer hierbij gewond raakte, en dat ze sinds dit gebeuren geen enkel nieuws ontving over hem noch zijn adres kent. Ten aanzien van het Commissariaat-generaal stelt zij daarentegen dat haar (enige) broer weliswaar zwaar gewond raakte, maar dat hij samen met haar eind mei/begin juni 1998 naar Kenya reisde, en dat hij er in een vluchtelingenkamp in de streek van Dadaab bleef, terwijl zij met haar oom verderreisde naar Nairobi. Bovendien stelde ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat troepen onder leiding van Aideed in mei 1998 hun winkel binnenvielen en plunderden, en haar vader vermoordden (die zich achterin de winkel bevond, terwijl zijzelf de verkoop in de winkel deed) en haar hardhandig sloegen. Tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal verklaarde ze daarentegen dat haar vader in de nabijheid van hun huis werd gedood terwijl zij van de winkel naar huis terugkeerde, en dat ze sexueel misbruikt werd door twee militieleden van Aideed toen ze even later thuiskwam. In het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep stelde ze dat haar vader thuis werd gedood terwijl zij in de winkel ('store') was.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat zij - aldus haar verklaringen op het Commissariaat-generaal - gedurende één maand samen met haar oom in Kenya verbleef alvorens naar België te komen, zonder daar problemen te hebben gekend in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze stelt enkel dat ze in Nairobi niet kon blijven omdat ze geen verblijfsdocumenten bezat of wilde aanvragen.

Met betrekking tot haar reisweg naar België blijft ze overigens uiterst vaag. Ten aanzien van het Commissariaat-generaal kan ze immers geen toelichtingen geven betreffende de reisbegeleider, de reisdocumenten, en het transportmiddel (vliegtuig en trein), waarmee ze van Nairobi naar Frankrijk en vervolgens naar België reisde.

Betrokkenes identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen niet worden nagegaan, doordat zij geen documenten ter zake voorlegt.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep verder geen elementen die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Er kan nog opgemerkt worden dat het verhoor door het Commissariaat-generaal met de bijstand van een Somalische tolk geen communicatieproblemen opleverde, ondanks betrokkenes verklaring als zou haar moedertaal, met name het 'May-May', een dialect zijn van de Somalische taal. Opmerkelijk is in dit verband overigens dat betrokkene tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken - in tegenstelling tot haar verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep - geen gewag maakte van voornoemd dialect, maar integendeel de Somalische taal als haar taal van

oorsprong vermeldde (cfr. vraag 12 verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken).

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 september 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 52, § 2, 2<sup>o</sup>, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, "de duidelijke verkeerde appreciatie en het gebrek aan adequate motivatie"; doordat, samengevat, het niet is aangetoond dat verzoeksters asielaanvraag "manifest" ongegrond zou zijn, dat haar "verklaringen niet zijn aangetast door tegenstrijdigheden, geen vaag karakter hebben, noch onprecies, confuus, stereotype, incoherent of inconsistent", dat de vastgestelde contradicties en lacunes bijzonder onbelangrijk zijn en enkel details betreft en dit het gevolg is van de betwistbare luistermethode op het Commissariaat-generaal;

3.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoekster niet in concreto aantoont waarom de vastgestelde tegenstrijdigheden en lacunes "bijzonder onbelangrijk zijn en enkel details betreffen", en in welke mate "de betwistbare luistermethode" van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan de oorzaak kan zijn; dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht geen schending inhoudt van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen "Vermits de tegenpartij de ontvankelijkheid van haar aanvraag verwierp; daar waar verzoekster bloot stond aan ernstige risico's met betrekking tot haar vrijheid en haar leven";

3.2.2. Overwegende dat hierin geen middel kan worden ontwaard, zijnde de omschrijving van een overtreden rechtsregel en de wijze waarop die regel door de bestreden beslissing wordt geschonden; dat het tweede middel niet ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster in een derde middel het gebrek van de redelijke appreciatie van de feiten aanvoert, doordat de bestreden beslissing voornamelijk steunt op het gebrek van verzoekster "om preciseringen aan te brengen die als belangrijk worden beschouwd, en in het bijzonder met betrekking tot het feit dat zij tot de clan Rahanwein zou behoren", terwijl de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beroep had moeten doen op een tolk die de May-May-taal machtig is; dat het voorts onvoldoende is om tot de onontvankelijkheid te besluiten omdat verzoekster gedurende één maand samen met haar oom in Kenia verbleef, terwijl Somalische vluchtelingen in Kenia "zeer slechte behandelingen dienen te ondergaan";

3.3.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 14 juli 1998 de bijstand vroeg van een tolk die de Somalische taal machtig is; dat ze tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het Somalisch haar taal van oorsprong is; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er derhalve in alle redelijkheid kon vanuit gaan dat verzoekster in het

Somalisch en niet het May-May wenste verhoord te worden; dat, voorts, uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekster enkel melding maakte van het feit dat ze in Kenia geen documenten had en geenszins verklaarde dat ze mishandelingen diende te ondergaan; dat hieruit volgt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het eerste gezicht de feiten niet foutief heeft geapprecieerd; dat het derde middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

#### **B E S L U I T :**

##### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

##### **Artikel 2.**

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in  
openbare terechtzitting op vier april tweeduizend,  
door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,  
K. VANHOUTTE, griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VANHOUTTE.**

**D. MOONS.**